

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 317

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 11 mai 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 199 din 6 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice	2–5
Decizia nr. 236 din 15 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 28, art. 29, art. 33 alin. (1) și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	6–8
Decizia nr. 282 din 27 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, precum și a dispozițiilor art. 278 ¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006	8–13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
360. — Ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii privind aprobarea certificării ca aeroport internațional a Aeroportului Transilvania Târgu Mureș	13
3.779. — Ordin al ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului pentru modificarea Ordinului ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.925/2010 privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Liceul Teoretic „Muntele de Foc” din localitatea Câmpenița	14
ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
16. — Circulară privind punerea în circulație, în scop numismatic, a unei monede din argint dedicate aniversării a 100 de ani de la nașterea lui Sergiu Celibidache	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 199

din 6 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Florin Cristea în Dosarul nr. 3.291/107/2011 al Tribunalului Alba — Secția comercială și de contencios administrativ și care formează obiectul Dosarului nr. 632D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 965D/2011 și nr. 1.021D/2011, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică, excepție ridicată de Sindicatul Județean Sanitas din Vaslui și Ana Maria Serea în dosarele nr. 1.057/89/2011 și nr. 4.785/121/2011 ale Tribunalului Vaslui — Secția civilă și, respectiv, Tribunalului Galați — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 965D/2011 și nr. 1.021D/2011 la Dosarul nr. 632D/2011.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 965D/2011 și nr. 1.021D/2011 la Dosarul nr. 632D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 1.655 din 28 decembrie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 12 aprilie 2011 și 10 august 2011 și Sentința civilă din 30 iunie 2011, pronunțate în dosarele nr. 3.291/107/2011, nr. 1.057/89/2011 și nr. 4.785/121/2011, **Tribunalul Alba — Secția comercială și de contencios administrativ, Tribunalul Vaslui — Secția civilă și Tribunalul Galați — Secția civilă au sesizat Curtea Constituțională cu**

excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Florin Cristea, Sindicatul Județean Sanitas din Vaslui și Ana Maria Serea și alții în cauze având ca obiect soluționarea contestațiilor introduse împotriva deciziilor de reîncadrare și de stabilire a drepturilor salariale aferente potrivit dispozițiilor Legii nr. 285/2010.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât măsura menținerii diminuării drepturilor salariale este abuzivă. Se apreciază că menținerea acestei diminuări a salariului constituie o restrângere atât a dreptului la muncă, cât și a corolarului său, dreptul la salariu. Mai mult, salariul fiind un bun, se încalcă și dreptul de proprietate al persoanei, ceea ce echivalează cu o veritabilă expropriere, fără însă a se obține despăgubiri corespunzătoare pentru privarea de proprietate realizată.

Dispozițiile criticate nu au readus drepturile salariale la nivelul celor existente înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 118/2010, astfel încât s-a ajuns la situația ca pentru munca prestată să nu se plătească un salariu corespunzător. Or, în aceste condiții, a fost încălcat dreptul constituțional la muncă.

Totodată, este invocată Cauza C-310/10, soluționată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, arătându-se că, prin hotărârea pronunțată, această instanță ar fi decis că dreptul primar al Uniunii Europene „se opune unei decizii a Curții Constituționale prin care li se interzice instanțelor naționale să înlăture aplicarea unor dispoziții interne pe care le consideră contrare dreptului Uniunii” și că judecătorul național este obligat să înlăture, „dacă este necesar, din oficiu, aplicarea dispozițiilor legislative naționale sau a deciziilor Curții Constituționale care sunt contrare dreptului Uniunii”.

Tribunalul Alba — Secția comercială și de contencios administrativ, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Tribunalul Vaslui — Secția civilă și Tribunalul Galați — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată. În acest sens sunt invocate considerentele care au stat la baza Deciziei nr. 1.655 din 28 decembrie 2010.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, care au următorul cuprins: „(1) *Începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%.*

(2) *Începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții.*

(3) *Cuantumul brut al drepturilor prevăzute la alin. (1) și (2) se va stabili în anul 2011 ținându-se seama de gradul sau treapta profesională, vechimea în muncă, vechimea în funcție sau, după caz, în specialitate, dobândite în condițiile legii până la 31 decembrie 2010.*

(4) *Cuantumul soldei de grad/salariului gradului profesional, al soldei de comandă/salariului de comandă, precum și cuantumul gradațiilor, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%.*

(5) *În salariul de bază, indemnizația lunară de încadrare, respectiv în solda funcției de bază/salariul funcției de bază aferente lunii octombrie 2010 sunt cuprinse sporurile, indemnizațiile, care potrivit Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, făceau parte din salariul de bază, din indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv din solda/salariul funcției de bază, precum și sumele compensatorii cu caracter tranzitoriu, acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, cu modificările ulterioare. Sporurile stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului necuprinse în Legea-cadru nr. 330/2009, cu modificările ulterioare, și care au fost acordate în anul 2010 ca sume compensatorii cu caracter tranzitoriu sau, după caz, ca sporuri la data reîncadrării se introduc în salariul de bază, în indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv în solda/salariul de funcție, fără ca prin acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de prezenta lege.”*

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 20 privind tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii, art. 44 privind

dreptul de proprietate privată, art. 47 privind nivelul de trai, art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 124 privind îndeplinirea justiției, art. 125 privind statutul judecătorilor și art. 148 alin. (2) privind aplicarea cu prioritate a reglementărilor Uniunii Europene cu caracter obligatoriu față de dispozițiile contrare din legile interne. De asemenea, sunt invocate în susținerea excepției și prevederile art. 17 privind dreptul la proprietate, art. 23 pct. 3 privind dreptul la o retribuție egală și satisfăcătoare din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ale Cartei sociale europene și ale art. 8 privind dreptul la respectarea vieții private și de familie, art. 17 privind interzicerea abuzului de drept și art. 18 privind limitarea folosirilor restrângerilor drepturilor din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 1 privind protecția proprietății din Protocolul adițional la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Prin Decizia nr. 1.655 din 28 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 20 ianuarie 2011, Curtea a arătat că, începând cu 1 ianuarie 2011, urmau să intre în vigoare dispozițiile Legii-cadru nr. 330/2009 în privința modalității de calcul al salariilor/soldelor/indemnizațiilor brute. Intrarea în vigoare a acestor prevederi ar fi produs consecințe negative în ceea ce privește salarizarea muncii în domeniul public, și anume:

1. imposibilitatea aplicării practice a Legii-cadru nr. 330/2009 în cursul anului 2011, punându-se atât problema modalității de calcul al salariilor/soldelor/indemnizațiilor brute, cât și cea a acordării acestora. O atare situație s-ar fi datorat lipsei prevederii unei valori a coeficienților de ierarhizare pentru anul 2011, aspect ce nu poate fi suplinit de existența unei prevederi legale care impune ca până în 2015 valoarea acestui coeficient să fie de 1.100 lei;

2. în cazul stabilirii unei valori a coeficientului de ierarhizare pentru anul 2011, aceasta ar fi fost mult sub nivelul de 1.100 lei ce trebuia atins de abia în 2015, nivel care nu ar fi asigurat un cuantum al salariilor/soldelor/indemnizațiilor brute comparativ cu cel existent la 31 decembrie 2009. O astfel de reglementare ar fi atras un cuantum în plată al salariilor/soldelor/indemnizațiilor brute mult mai scăzut decât cel din anul 2010, indiferent dacă este vorba despre perioada 1 ianuarie—2 iulie 2010 sau de perioada 3 iulie—31 decembrie 2010.

Pentru a evita apariția unor astfel de situații perturbatoare, legiuitorul a ales să permită ultraactivarea prevederilor legale anterioare adoptării Legii-cadru nr. 330/2009 în privința modului concret de calcul al salariilor/soldelor/indemnizațiilor brute lunare (a se vedea în acest sens și Decizia Curții Constituționale nr. 1.073 din 16 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 685 din 11 octombrie 2010, și Decizia nr. 1.114 din 23 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 711 din 26 octombrie 2010), însă cu un corectiv, respectiv prin creșterea cu 15% a bazei de calcul diminuate cu 25%. O atare modalitate de stabilire a cuantumului concret al salariilor/soldelor/indemnizațiilor brute nu este de natură să încalce cele stabilite prin deciziile Curții Constituționale nr. 872 și 874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, respectiv că „începând cu data de 1 ianuarie 2011 se revine la cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea acestor măsuri de diminuare, în condițiile încadrării în politicile

sociale și de personal, care, la rândul lor, trebuie să se încadreze în nivelul cheltuielilor bugetare. Astfel, în urma aplicării măsurilor criticate se va menține în plată același quantum al salariilor/indemnizațiilor și al soldelor ca cel de dinaintea reducerilor operate prin legea criticată. Este o obligație de rezultat pe care și-o impune legiuitorul, pentru că, în caz contrar, s-ar ajunge la încălcarea caracterului temporar al restrângerii exercițiului drepturilor”.

Curtea a impus o obligație de rezultat legiuitorului, aceea ca după 1 ianuarie 2011 să revină la „quantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea acestor măsuri de diminuare, în condițiile încadrării în politicile sociale și de personal, care, la rândul lor, trebuie să se încadreze în nivelul cheltuielilor bugetare”. **Este în același timp o obligație sub condiție care va duce la revenirea etapizată a quantumului drepturilor salariale la nivelul anterior Legii nr. 118/2010.** Stabilirea modalității concrete de realizare a acestui proces este o prerogativă a legiuitorului, care va decide, în funcție de situația economico-financiară a țării, momentul îndeplinirii cât mai rapid a obligației sale de rezultat stabilite prin deciziile Curții Constituționale nr. 872 și 874 din 25 iunie 2010, în sensul revenirii cel puțin la quantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea Legii nr. 118/2010.

Desigur, atât timp cât drepturile salariale stabilite sunt inferioare celor existente în momentul iunie 2010, înseamnă că, în continuare, există o restrângere a exercițiului unui drept fundamental, respectiv al dreptului la salariu, ca și corolar al dreptului la muncă. Prin urmare, invocarea situației economico-financiare a țării de către legiuitor pentru a restrânge exercițiul unui drept fundamental nu este suficientă, ci trebuie ca restrângerea operată să îndeplinească toate exigențele prevăzute de art. 53 din Constituție. În acest sens, Curtea a reținut că:

1. Restrângerea dreptului la salariu este prevăzută printr-o lege, și anume Legea privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, adoptată ca urmare a angajării răspunderii Guvernului în fața Parlamentului.

2. Restrângerea dreptului la salariu se impune în măsura în care este necesară reducerea cheltuielilor bugetare. Însă legiuitorul poate apela la o atare restrângere numai în ultimă instanță, respectiv numai dacă anterior a mai luat și alte măsuri de natură a revigora situația economico-financiară a statului. Or, au mai fost adoptate și alte acte normative având ca scop reducerea cheltuielilor bugetare, creșterea veniturilor la bugetul de stat și redresarea situației economico-financiare a țării.

3. Soluția legislativă criticată a fost determinată de apărarea securității naționale, concept care nu implică numai securitatea militară, ci are și o componentă socială și economică. Astfel, nu numai existența unei situații *manu militari* atrage aplicabilitatea noțiunii de securitate națională din textul art. 53, ci și alte aspecte din viața statului — precum cele economice, financiare, sociale — care ar putea afecta însăși ființa statului prin amploarea și gravitatea fenomenului.

În acest sens, prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, Curtea a statuat că situația de criză financiară mondială ar putea afecta, în lipsa unor măsuri adecvate, stabilitatea economică a țării și, implicit, securitatea națională. Curtea a constatat că se menține în continuare pe parcursul anului 2011 existența unei amenințări la adresa stabilității economice a țării, deci, implicit, la adresa securității

naționale, în acest sens având în vedere expunerea de motive la legea criticată, care prevede, în esență, următoarele:

A — „În anul 2010, în pofida unor ușoare îmbunătățiri ale stării economice, condițiile financiare s-au dovedit a fi mai dificile decât s-a anticipat inițial, activitatea economică din România înregistrată în ultimele luni fiind în continuare marcată de recesiune, atât din cauza cererii interne reduse, cât și a unei reveniri lente a partenerilor comerciali ai României. Conform Strategiei fiscal-bugetare pe perioada 2011—2013, la finalul anului 2010 rata inflației se apreciază că va ajunge față de sfârșitul anului 2009 la 8,1%, nivel superior cu 3,36 puncte procentuale față de anul anterior, în timp ce deficitul contului curent al balanței de plăți externe se așteaptă să se mențină în limite sustenabile, reprezentând 5,7% din PIB.”.

B — „În acest context de criză economică efectele măsurilor stabilite prin Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar nu au fost absorbite la nivelul preconizat, necesitând pentru anul 2011 aplicarea în continuare a unor măsuri de corecție.”

4. Măsura este necesară într-o societate democratică, ea răspunzând unei situații de criză economică și socială majoră a societății, care poate fi evitată doar prin adoptarea unor măsuri conjugate și în alte domenii, astfel cum s-a arătat mai sus. Numai când celelalte măsuri luate nu au avut efectul scontat, măsura restrângerii unui drept fundamental devine necesară pentru protejarea, în final, a ființei statului, așa cum rezultă din datele furnizate în expunerea de motive a legii.

5. Există un raport just de proporționalitate între măsura criticată și situația care a determinat-o, respectiv criza economică accentuată, păstrându-se un echilibru just între cerințele de interes general ale colectivității și protecția drepturilor fundamentale ale individului.

6. Măsura prevăzută de art. 1 din legea criticată este aplicată în mod nediscriminatoriu, respectiv întregului personal plătit din fonduri publice.

7. Legea criticată nu aduce atingere substanței dreptului, din moment ce condițiile prevăzute la art. 53 din Constituție, analizate anterior, sunt respectate. De asemenea, măsura criticată are un caracter temporar, aplicându-se pe parcursul anului 2011, tocmai pentru a nu se afecta substanța dreptului constituțional protejat. Astfel, este evident că restrângerea exercițiului unui drept trebuie să dureze numai atât timp cât se menține amenințarea în considerarea căreia această măsură a fost edictată.

Nu în ultimul rând, Curtea a observat că, prin Opinia nr. 598 din 20 decembrie 2010 a Comisiei de la Veneția, dată la cererea președintelui Curții Constituționale a Macedoniei, opinie care a fost adoptată la a cea de-a 85-a sesiune plenară a Comisiei de la Veneția din 17—18 decembrie 2010, s-a arătat că o situație de criză economică este un temei suficient de grav pentru a determina o măsură de reducere a salariilor aplicată nediscriminatoriu întregului personal plătit din fonduri publice, statul având o anumită marjă de apreciere în a adopta astfel de măsuri atunci când apar turbulențe economice grave care afectează întregul său sistem economic și financiar.

II. Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 859 din 16 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 520 din 29 iulie 2009, a stabilit că drepturile salariale constituie un bun care intră în sfera de protecție a dreptului de proprietate. Desigur, **acest lucru nu vizează drepturile salariale viitoare, ci numai quantumul sumelor aferente salariilor care sunt certe, lichide și exigibile** (a se vedea în același sens, *mutatis*

mutandis, considerațiile Curții Constituționale referitoare la pensii, Decizia nr. 977 din 12 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 711 din 10 octombrie 2011).

De altfel, și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în Decizia de admisibilitate din 6 decembrie 2011, pronunțată în cauzele conexe nr. 44.232/11 și 44.605/11 *Felicia Mihăieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva României*, paragraful 16, a stabilit că salariile viitoare cu greu pot fi considerate ca fiind un bun în sensul art. 1 din Protocolul adițional la Convenție. Prin aceeași decizie, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat, în privința reducerilor salariale operate prin Legea nr. 118/2010, că și dacă salariile viitoare ar fi considerate bunuri, ingerința (reducerea) este prevăzută de lege, aceasta urmărește o cauză de utilitate publică (salvarea echilibrului bugetar al statului) și respectă un just echilibru între interesele generale ale colectivității și interesele individuale ale cetățeanului (paragrafele 17—20). Totodată, Curtea a atras atenția că autoritățile naționale se află într-o poziție mai favorabilă decât judecătorul internațional de a aprecia „utilitatea publică” (paragraful 19).

Rezultă că în cauză **autorii excepției nu pot invoca protecția dreptului de proprietate din moment ce salariile viitoare nu pot fi considerate bunuri și, prin urmare, textele constituționale și convenționale referitoare la dreptul de proprietate privată și protecția proprietății nu au incidență în cauză.**

III. Prevederile criticate respectă cerințele art. 16 din Constituție, aplicându-se tuturor persoanelor plătite din fonduri publice, persoane care se află într-o situație juridică diferită față de cele care lucrează în mediul privat (a se vedea Decizia nr. 1.658 din 28 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 18 ianuarie 2011).

În privința art. 47 referitor la nivelul de trai, Curtea reține că, prin Decizia nr. 1.594 din 14 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 909 din 21 decembrie 2011, a statuat că nivelul de trai decent este un concept relativ, ceea ce înseamnă că, în stabilirea sau definirea acestuia, legiuitorul are un rol preponderent în funcție de capacitatea economică și financiară a țării; or, salariile plătite din fonduri publice respectă un atare nivel, ele neputând coborî sub salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, respectiv 670 lei pentru anul 2011 (a se vedea în acest sens Hotărârea

Guvernului nr. 1.193/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 824 din 9 decembrie 2010), fiind deci, de principiu, superioare din punctul de vedere al cuantumului acestui nivel apreciat ca minim al decenței.

Curtea mai reține că dispozițiile art. 124 și 125 din Constituție invocate în susținerea excepției nu au incidență în cauză, autorii excepției neavând calitatea de judecător.

IV. Referitor la invocarea Cauzei C-310/10, soluționată prin Hotărârea din 7 iulie 2011, pronunțată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, Curtea observă că autorii excepției, în mod eronat, trag anumite concluzii care nu rezultă din considerentele acestei hotărâri. Paragrafele 46 și 47 ale hotărârii abordează chestiuni care țin de repartizarea unor competențe între Uniune și statul membru, fără a aduce în discuție efectele unei decizii ale instanței constituționale române. Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat că, „deși necesitatea de a asigura interpretarea uniformă a normelor dreptului Uniunii poate, astfel cum s-a amintit anterior, să justifice extinderea competenței Curții în materie de interpretare la conținutul unor astfel de norme, inclusiv în ipoteza în care acestea sunt aplicabile numai indirect unei situații date, în considerarea faptului că o normă de drept național face trimitere la acestea, nu este în schimb posibil ca, pe baza aceleiași considerații și fără a fi încălcată repartizarea competențelor între Uniune și statele sale membre, să se confere supremație normei respective a dreptului Uniunii în raport cu normele interne de rang superior, care ar impune, într-o astfel de situație, înlăturarea aplicării respectivei norme de drept național sau a interpretării date acesteia”. Rezultă așadar că domeniul salarizării personalului plătit din fonduri publice ține de competența statului membru, și nu a Uniunii, ceea ce înseamnă că acesta nu intră sub incidența reglementărilor Uniunii Europene.

Astfel, Curtea reține că susținerile autorilor excepției referitoare la încălcarea generică a reglementărilor Uniunii Europene în cauza de față sunt mai degrabă niște afirmații subiective, fără a ridica probleme de constituționalitate, iar salarizarea personalului din fonduri publice este și va rămâne o competență exclusivă a statelor membre.

V. În fine, Curtea constată că celelalte prevederi invocate din actele internaționale nu au incidență în cauză; de altfel, autorii excepției nici nu motivează în vreun fel încălcarea acestora, ci fac o trimitere generală la textele acestor tratate internaționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Florin Cristea în Dosarul nr. 3.291/107/2011 al Tribunalului Alba — Secția comercială și de contencios administrativ, de Sindicatul Județean Sanitas din Vaslui în Dosarul nr. 1.057/89/2011 al Tribunalului Vaslui — Secția civilă și de Ana Maria Serea în Dosarul nr. 4.785/121/2011 al Tribunalului Galați — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 236

din 15 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 28, art. 29, art. 33 alin. (1) și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 28, art. 29, art. 33 alin. (1) și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Călin Gheorghe în Dosarul nr. 6.824/204/2010 al Judecătoriei Câmpina și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 343D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din data de 4 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 6.824/204/2010, **Judecătoria Câmpina a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 28, art. 29, art. 33 alin. (1) și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.**

Excepția a fost ridicată de petentul Călin Gheorghe într-o cauză civilă având ca obiect o plângere contravențională în contradictoriu cu intimatul Inspectoratul de Poliție al Județului Prahova.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale menționate încalcă art. 23 alin. (11) din Constituție. Astfel, utilizarea în cuprinsul Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 a noțiunii de „*contravenient*” determină încălcarea prezumției de nevinovăție, principiu înfrânt și prin aceea că textele de lege criticate instituie o prezumție legală absolută privind legalitatea procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, stabilind în sarcina contravenientului obligația răsturnării probei, și nicidecum în sarcina agentului constatator care a stabilit vinovăția.

Totodată, susține că sunt încălcate și prevederile constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. k) și art. 115 alin. (1), deoarece materia contravențională aparține domeniului

contenciosului administrativ, reglementat exclusiv prin lege organică, având în vedere „raporturile stabilite între cetățean și autoritățile publice prin acte administrative, iar nu raporturi constatate unilateral, ca un liber arbitru, de un organ constatator, de al cărui subiectivism depinde măsura prezumtivei încălcări a conduitei prescrise printr-un act normativ”.

Instanța de judecată consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 28, art. 29, art. 33 alin. (1) și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următoarea redactare:

— Art. 16 alin. (1) și (7): „(1) *Procesul-verbal de constatare a contravenției va cuprinde în mod obligatoriu: data și locul unde este încheiat; numele, prenumele, calitatea și instituția din care face parte agentul constatator; datele personale din actul de identitate, inclusiv codul numeric personal, ocupația și locul de muncă ale contravenientului; descrierea faptei contravenționale cu indicarea datei, orei și locului în care a fost săvârșită, precum și arătarea tuturor împrejurărilor ce pot servi la aprecierea gravității faptei și la evaluarea eventualelor pagube pricinuite; indicarea actului normativ prin care se stabilește și se sancționează contravenția; indicarea societății de asigurări, în situația în care fapta a avut ca urmare producerea unui accident de circulație; posibilitatea achitării în termen de 48 de ore a jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ, dacă acesta prevede o asemenea posibilitate; termenul de exercitare a căii de atac și organul la care se depune plângerea. [...]*

(7) *În momentul încheierii procesului-verbal agentul constatator este obligat să aducă la cunoștință contravenientului dreptul de a face obiecțiuni cu privire la conținutul actului de constatare. Obiecțiunile sunt consemnate distinct în*

procesul-verbal la rubrica «Alte mențiuni», sub sancțiunea nulității procesului-verbal.”;

— Art. 17: „Lipsa mențiunilor privind numele, prenumele și calitatea agentului constatator, numele și prenumele contravenientului, iar în cazul persoanei juridice lipsa denumirii și a sediului acesteia, a faptei săvârșite și a datei comiterii acesteia sau a semnăturii agentului constatator atrage nulitatea procesului-verbal. Nulitatea se constată și din oficiu.”;

— Art. 18: „Contravenientul este obligat să prezinte agentului constatator, la cerere, actul de identitate ori documentele în baza cărora se fac mențiunile prevăzute la art. 16 alin. (3). În caz de refuz, pentru legitimarea contravenientului agentul constatator poate apela la ofițeri și subofițeri de poliție, jandarmi sau gardieni publici.”;

— Art. 19 alin. (1) și (3): „(1) Procesul-verbal se semnează pe fiecare pagină de agentul constatator și de contravenient. În cazul în care contravenientul nu se află de față, refuză sau nu poate să semneze, agentul constatator va face mențiune despre aceste împrejurări, care trebuie să fie confirmate de cel puțin un martor. În acest caz procesul-verbal va cuprinde și datele personale din actul de identitate al martorului și semnătura acestuia. [...]”

(3) În lipsa unui martor agentul constatator va preciza motivele care au condus la încheierea procesului-verbal în acest mod.”;

— Art. 26 alin. (3): „În cazul în care contravenientul nu este prezent sau, deși prezent, refuză să semneze procesul-verbal, comunicarea acestuia, precum și a înștiințării de plată se face de către agentul constatator în termen de cel mult o lună de la data încheierii.”;

— Art. 28: „(1) Contravenientul poate achita, pe loc sau în termen de cel mult 48 de ore de la data încheierii procesului-verbal ori, după caz, de la data comunicării acestuia, jumătate din minimul amenzii prevăzute în actul normativ, agentul constatator făcând mențiune despre această posibilitate în procesul-verbal. În actul normativ de stabilire a contravențiilor această posibilitate trebuie menționată în mod expres. Termenele statornicite pe ore încep să curgă de la miezul nopții zilei următoare, iar termenul care se sfârșește într-o zi de sărbătoare legală sau când serviciul este suspendat se va prelungi până la sfârșitul primei zile de lucru următoare.”

(2) Amenzile care se cuvin bugetului de stat pot fi achitate la Casa de Economii și Consemnațiuni — C.E.C. — S.A. sau la unitățile Trezoreriei Statului, iar amenzile convenite bugetelor locale se achită la Casa de Economii și Consemnațiuni — C.E.C. — S.A. sau la casierile autorităților administrației publice locale ori ale altor instituții publice abilitate să administreze veniturile bugetelor locale, indiferent de localitatea pe a cărei rază acestea funcționează, de cetățenia, domiciliul sau de reședința contravenientului ori de locul săvârșirii contravenției, precum și la ghișeul unic din punctele de trecere a frontierei de stat a României. O copie de pe chitanță se predă de către contravenient agentului constatator sau se trimite prin poștă organului din care acesta face parte, potrivit dispozițiilor alin. (1).”

(3) Amenzile contravenționale pot fi achitate și prin intermediul instrumentelor de plată electronică în cadrul Ghișeului virtual de plăți, proiect-pilot coordonat de Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației, parte a Sistemului e-guvernare, din cadrul Sistemului Electronic Național. În acest caz:

a) achitarea unei amenzi contravenționale se dovedește prin prezentarea extrasului de cont al plătitorului sau a dovezii de plată emise de Ghișeul virtual de plăți, aceasta specificând data și ora efectuării plății;

b) se elimină obligativitatea pentru plătitor de a preda o copie de pe extrasul de cont sau de pe dovada de plată emisă de

Ghișeul virtual de plăți către agentul constatator sau organul din care acesta face parte.”;

— Art. 29: „Dispozițiile art. 28 se aplică și în cazurile prevăzute la art. 10 alin. (2), dacă contravenientul achită jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ pentru fiecare dintre contravențiile constatate, fără ca prin totalizare să se depășească maximul prevăzut pentru contravenția cea mai gravă.”;

— Art. 33 alin. (1): „Judecătoria va fixa termen de judecată, care nu va depăși 30 de zile, și va dispune citarea contravenientului sau, după caz, a persoanei care a făcut plângerea, a organului care a aplicat sancțiunea, a martorilor indicați în procesul-verbal sau în plângere, precum și a oricăror alte persoane în măsură să contribuie la rezolvarea temeinică a cauzei.”;

— Art. 34 alin. (1): „Instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție, art. 73 alin. (3) lit. k) potrivit cărora domeniul contenciosului administrativ se reglementează prin lege organică și art. 115 alin. (1) privind delegarea legislativă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat în numeroase cazuri asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate, sub aspectul unor critici asemănătoare celor formulate în prezenta cauză.

Astfel, prin mai multe decizii, de exemplu, Decizia nr. 183 din 8 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 17 iunie 2003, Decizia nr. 317 din 9 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 705 din 8 octombrie 2003, sau Decizia nr. 490 din 6 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 401 din 28 mai 2008, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, statuând că utilizarea de către legiuitor a noțiunii de „contravenient” nu are semnificația înfrângerii prezumției de nevinovăție consacrate de art. 23 alin. (11) din Constituție. De asemenea, Curtea a reținut că din procedura de soluționare a plângerii împotriva procesului-verbal de stabilire și sancționare a contravenției nu rezultă răsturnarea sarcinii probei, ci, mai degrabă, exercitarea dreptului la apărare; în acest sens, prin Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009, s-a statuat că „procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acesteia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului. [...] Instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a regulii *onus probandi incumbit actori*, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, nu se poate susține răsturnarea sarcinii probei”.

Tot astfel, prin Decizia nr. 787 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 583 din 4 august

2008, Curtea a reținut că, „deși în cuprinsul Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor există și prevederi specifice materiei contenciosului administrativ, aceasta nu conduce la transformarea tuturor dispozițiilor ordonanței menționate în prevederi de natura legii organice, deoarece astfel s-ar ajunge la completarea Constituției, care reglementează expres și limitativ domeniile rezervate acestei categorii de legi, printre care nu figurează dispozițiile legale privind stabilirea și sancționarea contravențiilor. În sensul art. 73 alin. (3) lit. k) din Constituție, prin *contencios administrativ* se înțelege acea modalitate prin care, prin intermediul justiției, cetățenii sunt apărați de eventualele abuzuri ale autorităților administrației publice, adică ale primarilor, consiliilor locale, prefectilor, miniștrilor și ale Guvernului însuși. Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. În

schimb, Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 cuprinde reglementări al căror scop îl constituie sancționarea unor comportamente care aduc atingere acelor valori sociale care, deși nu se bucură de protecția legii penale, trebuie apărate prin mijloace extrapenale. Așa cum arată și autorul excepției în critica de neconstituționalitate extrinsecă a ordonanței, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 183 din 8 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 17 iunie 2003, că «contravențiile au fost scoase de sub incidența legii penale și au fost supuse unui regim administrativ». Scoaterea acestora din domeniul ilicitului penal nu echivalează însă cu introducerea lor sub cupola Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004. Aceasta este o lege care, așa cum s-a precizat mai sus, are în vedere raporturile stabilite între cetățean și autoritățile publice prin acte administrative, iar nu prin încălcarea conduitei prescrise printr-un act normativ”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, cele statuate de Curte în jurisprudența invocată își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Față de motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (7), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 28, art. 29, art. 33 alin. (1) și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Călin Gheorghe în Dosarul nr. 6.824/204/2010 al Judecătoriei Câmpina.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 282

din 27 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, precum și a dispozițiilor art. 278¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, precum și a dispozițiilor art. 278¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială Vel Pitar — S.A. din Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 9.805/86/2010 al Tribunalului Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal, de Societatea

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Daniel Liviu Arcer.

Comercială Antrepriza de Lucrări Drumuri și Poduri — S.A. din Iași în Dosarul nr. 9.197/99/2010 al Tribunalului Iași — Secția comercială și contencios administrativ și de Societatea Comercială Gironap Prod — S.A. din Onești în Dosarul nr. 11/32/2011 al Curții de Apel Bacău — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Dosarele Curții Constituționale nr. 7D/2011, nr. 194D/2011 și nr. 286D/2011 au fost conexe în ședința publică din 21 februarie 2012, când, având nevoie de timp pentru deliberare, Curtea a amânat cauza pentru datele de 23 februarie, 28 februarie, 6 martie și 7 martie 2012, dată la care s-a dispus redeschiderea dezbaterilor în ședință publică pentru data de 27 martie 2012.

La apelul nominal se prezintă Societatea Comercială Gironap Prod — S.A. din Onești, prin avocatul Amelia Teis, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului autorului excepției de neconstituționalitate, care susține admiterea criticilor formulate, arătând că reținerea unei cote-părți din garanția de participare în raport cu valoarea estimată a contractului contravine caracterului gratuit al procedurii administrativ-jurisdicționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, dispozițiile criticate având ca scop sancționarea comportamentelor necorespunzătoare în cadrul procedurilor de achiziții publice.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea nr. 4.259 din 4 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 9.805/86/2010, **Tribunalul Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, precum și a dispozițiilor art. 278¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială Vel Pitar — S.A. din Râmnicu Vâlcea într-o cauză având ca obiect anularea dispoziției emise de președintele Consiliului Județean Suceava prin care s-a dispus reținerea unei sume din garanția de participare depusă de contestator.

Prin Încheierea din 14 ianuarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 9.197/99/2010, **Tribunalul Iași — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială Antrepriza de Lucrări Drumuri și Poduri — S.A. din Iași într-o cauză având ca obiect anularea adresei prin care se reține o parte din garanția de participare constituită de autoarea excepției, în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006.

Prin Decizia nr. 117 din 31 ianuarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 11/32/2011, **Curtea de Apel Bacău — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat**

Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii.

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială Gironap Prod — S.A. din Onești într-o cauză având ca obiect o plângere formulată împotriva deciziei Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor prin care s-a respins ca nefondată o contestație privind procedura de atribuire în materia achizițiilor publice.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Societatea Comercială Vel Pitar — S.A. din Râmnicu Vâlcea apreciază că prevederile art. II alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2010 contravin dispozițiilor constituționale care consacră principiile nediscriminării și neretroactivității legii civile.

Dispozițiile criticate creează discriminări între persoanele care au formulat contestații ce sunt supuse soluționării Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, indiferent de data la care au fost introduse, și persoanele care au formulat contestații în fața instanțelor judecătorești. Astfel, dacă în ceea ce privește prima categorie de justițiabili, ordonanța de urgență criticată instituie aplicabilitatea imediată a normelor noi, în ceea ce privește a doua categorie, ordonanța prevede ultraactivitatea legii vechi.

Prevederile art. II alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2010, care prevăd aplicarea dispozițiilor ordonanței de urgență tuturor contestațiilor soluționate de către Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor, indiferent de data la care au fost introduse, încalcă dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție. Normele urmează să se aplice inclusiv unor contestații ce privesc proceduri de licitație începute înainte de intrarea în vigoare a ordonanței, deci se răsfrâng asupra unor acte și unor raporturi juridice anterioare noilor norme, ceea ce este de natură a contraveni principiului neretroactivității.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate având ca obiect prevederile art. 278¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, autorul excepției susține că reținerea unei părți din garanția de participare pentru simplul fapt al respingerii unei contestații, indiferent de motivul respingerii, de exercitarea cu rea-credință sau de producerea unui prejudiciu creat autorității contractante, constituie o veritabilă expropriere, fără a fi întrunite condițiile de declarare a utilității publice. Reținerea unei părți din garanția de participare, pe motivul respingerii contestației promovate înaintea jurisdicției speciale administrative, contravine dispozițiilor art. 21 alin. (4) din Constituție, potrivit cărora aceste jurisdicții sunt facultative și gratuite, iar reținerea proporțională cu valoarea contractului printr-un sistem similar celui prin care se calculează taxele judiciare de timbru înlătură caracterul gratuit al jurisdicției speciale administrative, transformând-o într-un serviciu prestat cu titlu oneros.

Societatea Comercială Antrepriza de Lucrări Drumuri și Poduri — S.A. din Iași apreciază că prevederile art. 278¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 instituie o răspundere materială independentă de producerea unui prejudiciu, ceea ce constituie de fapt o amendă cu funcție de descurajare a accesului la justiție și de afectare nejustificată a patrimoniului petentului. Dispozițiile criticate restrâng abuziv accesul la justiție sub forma aplicării unei sancțiuni pecuniare în cuantum predeterminat petenților care se adresează Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor. Această restrângere contravine prevederilor constituționale, deoarece nu sunt întrunite condițiile prevăzute în alin. (2) al art. 53 și nu este

proporțională cu situația care a determinat-o, aducând atingere înseși existenței liberului acces la justiție.

Societatea Comercială Gironap Prod — S.A. din Onești apreciază că prevederile art. 278¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 relevă fără putință de tăgadă caracterele de sancțiune și de obstacol în calea liberului acces la justiție. Conform dispozițiilor ordonanței de urgență, pentru a te adresa justiției, este necesară parcurgerea prealabilă a procedurii de contestare a actelor autorității contractante în fața Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor. Rezultă fără îndoială că dispozițiile criticate au un caracter descurajator, acționând și în acest caz ca o veritabilă piedică în calea justiției. Inhibarea în exercitarea dreptului de a contesta, determinată de o astfel de prevedere legală, nu este susceptibilă de a fi înlăturată nicum, rezultatul soluționării unei cauze nefiind predictibil, depinzând de apărările, probele și circumstanțele relevate. A cere operatorilor economici să evalueze corect șansele de câștig este un deziderat imposibil și periculos.

Pe de altă parte, reținerea garanției de participare ar putea fi calificată drept judicioasă și constituțională dacă este asimilată unei sancțiuni procedurale pentru partea aflată în culpă procesuală. Or, potrivit art. 278 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, Consiliul poate obliga, la cerere, partea în culpă la plata cheltuielilor efectuate în cursul soluționării contestației. Așadar, partea care nu obține o soluție favorabilă la Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor va fi sancționată de două ori pentru aceeași faptă, respectiv pentru culpa procesuală, fiind obligată atât la plata cheltuielilor efectuate cu soluționarea contestației, cât și la plata cotei corespunzătoare din garanția de participare.

Tribunalul Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Tribunalul Iași — Secția comercială și contencios administrativ apreciază că excepția este neîntemeiată, întrucât dispozițiile criticate nu restrâng exercițiul unor drepturi sau libertăți, ci reglementează reguli procedurale cu privire la judecarea contestației în materia achizițiilor publice.

Curtea de Apel Bacău — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal apreciază că, față de principiile ce guvernează materia achizițiilor publice, față de caracterul și termenele impuse de aceste proceduri, este de dorit să fie evitate situațiile în care s-ar promova contestații prin abuz de drept, iar sancțiunea prevăzută de norma în discuție vizează tocmai aceste situații. O atare concluzie rezultă din dispozițiile art. 278 alin. (2) din ordonanța de urgență, care prevăd că suma reținută contestatorului în situația în care instanța admite plângerea împotriva deciziei Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor se restituie acestuia.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că prevederile art. 278¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorii excepției, ci constituie expresia dreptului recunoscut legiuitorului de a institui, în considerarea unor situații speciale, reguli de procedură, precum și modalități particulare de exercitare a drepturilor procedurale.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. II alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2010 nu contravin

dispozițiilor constituționale care consacără principiile nediscriminării și neretroactivității legii civile, întrucât situațiile procesuale pe care le reglementează art. II din ordonanță sunt obiectiv diferite, pe de o parte, și își găsesc aplicarea exclusiv de la data intrării lor în vigoare, pe de altă parte.

Cât privește dispozițiile art. 278¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, acestea încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (4) privind jurisdicțiile speciale administrative, art. 44 alin. (3) referitor la expropriere și ale art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private. Situația reglementată este aplicabilă în materia jurisdicției speciale administrative, care, potrivit Constituției, ar trebui să fie facultativă și gratuită. Or, măsura reținerii unei părți din garanția constituită contravine caracterului gratuit al jurisdicției și aduce atingere în mod evident patrimoniului contestatorului, fără ca această ingerință să respecte un raport rezonabil de proporționalitate între scopul urmărit și mijloacele folosite.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. II alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 453 din 2 iulie 2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 278/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 898 din 31 decembrie 2010, precum și prevederile art. 278¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006, prevederi care au următorul conținut:

— Art. II alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2010: „*Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, contestațiilor soluționate de prima instanță, respectiv Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor sau tribunalul în circumscripția căruia se află sediul autorității contractante, li se aplică prevederile acesteia.*”;

— Art. 278¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006: „(1) *În măsura în care Consiliul respinge contestația, autoritatea contractantă va reține contestatorului din garanția de participare în raport cu valoarea estimată a contractului următoarele sume:*

a) *între 63.000 lei și 420.000 lei inclusiv — 1% din această valoare;*

b) *între 420.001 lei și 4.200.000 lei inclusiv — 4.200 lei + 0,1% din ceea ce depășește 420.001 lei;*

c) *între 4.200.001 lei și 42.000.000 lei inclusiv — 7.980 lei + 0,01% din ceea ce depășește 4.200.001 lei;*

d) între 42.000.001 lei și 420.000.000 lei inclusiv — 11.760 lei + 0,001% din ceea ce depășește 42.000.001 lei;

e) între 420.000.001 lei și 4.200.000.000 lei inclusiv — 15.540 lei + 0,0001% din ceea ce depășește 420.000.001 lei;

f) peste 4.200.000.001 lei — 19.320 lei + 0,00001% din ceea ce depășește 4.200.000.001 lei.

(2) În măsura în care instanța competentă admite plângerea formulată împotriva deciziei Consiliului de respingere a contestației, autoritatea contractantă are obligația de a returna contestatorului sumele prevăzute la alin. (1), în cel mult 5 zile lucrătoare de la data pronunțării deciziei instanței de judecată.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) privitor la neretroactivitatea legii civile, art. 16 alin. (1) care consacră principiul egalității în drepturi, art. 21 alin. (1), (2) și (4) privind liberul acces la justiție și regimul jurisdicțiilor speciale administrative, art. 44 alin. (3) referitor la expropriere, art. 53 alin. (2) referitor la condițiile de restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și în art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private.

I. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2010, s-au instituit norme cu caracter tranzitoriu cu privire la soluționarea proceselor și cererilor în materia achizițiilor publice aflate în curs de derulare în fața instanțelor judecătorești la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2010, stabilindu-se că acestea vor continua să se judece în condițiile și după procedura prevăzută de legea în vigoare la data la care au fost începute. Pentru contestațiile soluționate de prima instanță — Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor sau tribunalul în circumscripția căruia se află sediul autorității contractante — legiuitorul a statuat că acestea se supun prevederilor ordonanței de urgență de la data intrării ei în vigoare.

Această opțiune a legiuitorului nu este contrară principiului neretroactivității legii civile și nici principiului egalității în drepturi, întrucât instituie aplicarea imediată a normei procesuale, iar situațiile procesuale reglementate sunt obiectiv diferite, regulile stabilite aplicându-se în egală măsură tuturor celor aflați în ipotezele normelor criticate. În acest sens Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 152 din 30 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 420 din 11 mai 2004, statuând că „în ceea ce privește rezolvarea conflictului în timp al legilor de procedură, prin determinarea situațiilor juridice care rămân supuse vechii reglementări, precum și a celor care sunt guvernate de noua reglementare, aceasta nu constituie o problemă de constituționalitate, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, ci una de aplicare a legii în timp, care este de competența exclusivă a instanțelor judecătorești”.

Curtea constată că, în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992, aceasta asigură controlul de constituționalitate a legilor, a ordonanțelor Guvernului, a tratatelor internaționale și a regulamentelor Parlamentului, prin raportare la dispozițiile și principiile Constituției. Așadar, nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte aplicarea și interpretarea legii, acestea fiind de resortul exclusiv al instanței de judecată care judecă fondul cauzei, precum și, eventual, al instanțelor de control judiciar, astfel cum rezultă din prevederile coroborate ale art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție. Prin urmare, critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2010, care vizează interpretarea și aplicarea acestora de către instanțele de judecată, este inadmisibilă.

II. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, Curtea reține următoarele:

Dispozițiile legale referitoare la constituirea unei garanții în vederea participării la procedura de atribuire a contractului au fost introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii. În preambulul ordonanței de urgență, legiuitorul delegat își motivează intervenția astfel:

„Având în vedere necesitatea adoptării unor măsuri urgente pentru perfecționarea și flexibilizarea sistemului achizițiilor publice, în caz contrar existând riscul diminuării gradului de cheltuire a fondurilor publice alocate, inclusiv a fondurilor comunitare, consecința cea mai gravă în acest caz reprezentând-o amânarea/întârzierea implementării unor proiecte de investiții majore, cu impact social și economic la nivel național sau local,

ținând seama de faptul că în prezent procedurile de atribuire a contractelor de achiziție publică sunt îngreunate de utilizarea abuzivă a căilor de atac, respectiv a contestațiilor, de existența prevederilor legale potrivit cărora autoritatea contractantă nu are posibilitatea de a încheia contractul dacă decizia Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor sau hotărârea primei instanțe de judecată a fost atacată, cu consecința afectării procesului de atribuire a contractelor de achiziție publică, este necesară scurtarea duratei acestora.

Totodată, pentru evitarea unui **comportament necorespunzător** din partea operatorilor economici care, constatând că nu au șanse de câștig, tergiversează aplicarea procedurii, este necesară **sanționarea** acestora în vederea diminuării numărului foarte mare de contestații care îngreunează procesul de atribuire a contractelor de achiziție publică.”

1. O primă modificare în sensul celor expuse este introducerea în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 a dispozițiilor art. 43¹, potrivit cărora: „(1) Garanția de participare se constituie de către ofertant în scopul de a proteja autoritatea contractantă față de riscul unui eventual comportament necorespunzător al acestuia pe întreaga perioadă derulată până la încheierea contractului.

(2) Autoritatea contractantă are obligația de a solicita ofertanților constituirea garanției de participare, în vederea participării la procedura de atribuire a contractului. Documentația de atribuire trebuie să conțină următoarele informații:

a) *cuantumul garanției de participare, menționat și în anunțul/invitația de participare, în sumă fixă de până la 2% din valoarea estimată a contractului, dar nu mai puțin decât sumele prevăzute la art. 278¹ alin. (1);*

b) *perioada de valabilitate a garanției de participare va fi cel puțin egală cu perioada minimă de valabilitate a ofertei, la stabilirea acesteia fiind avute în vedere dispozițiile art. 276 alin. (1), astfel cum a fost solicitată prin documentația de atribuire.”*

Curtea reține că garanția de participare se constituie de către ofertant, adică de persoana care și-a manifestat voința de a se angaja din punct de vedere juridic într-un contract de achiziție publică, iar scopul constituirii acestei garanții este acela de a proteja autoritatea contractantă față de riscul unui eventual comportament necorespunzător al acestuia.

Potrivit dispozițiilor art. 255 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, pot formula contestație în fața

Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor persoanele care au un interes legitim cu privire la contractul de achiziție (în mod evident este vorba despre ofertanții prevăzuți de art. 43¹ din ordonanță) și care au suferit, suferă sau riscă să sufere un prejudiciu, ca o consecință a unui act al autorității contractante (în favoarea căreia au constituit garanția de participare).

2. O altă modificare operată asupra Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 este aceea prevăzută de art. 275¹, potrivit căruia: „(1) În cazuri temeinic justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, Consiliul, până la soluționarea fondului cauzei, poate să dispună, în termen de 3 zile, la cererea părții interesate, prin decizie, măsura suspendării procedurii de achiziție publică.

(2) Consiliul soluționează cererea de suspendare luând în considerare consecințele acestei măsuri asupra tuturor categoriilor de interese ce ar putea fi lezate, inclusiv asupra interesului public.

(3) Decizia prevăzută la alin. (1) poate fi atacată la instanța competentă, în mod separat, în termen de 5 zile de la comunicare.”

Reglementarea anterioară prevedea suspendarea de drept a procedurii de atribuire până la data soluționării contestației de către Consiliu.

În prezent, măsura suspendării poate fi dispusă numai ca urmare a întrunirii cumulative a următoarelor condiții: partea interesată trebuie să justifice temeinic necesitatea adoptării acestei măsuri, măsura se impune pentru prevenirea unei pagube iminente și măsura nu lezează alte interese, inclusiv interesul public.

3. Potrivit dispozițiilor art. 278 din ordonanță, soluțiile pe care le poate pronunța Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor în urma examinării, din punctul de vedere al legalității și temeiniciei, a actului atacat sunt limitativ prevăzute de lege. Consiliul nu poate dispune alte măsuri în afara celor legal stabilite. Consiliul se pronunță prin decizie astfel:

— admite contestația și anulează în tot sau în parte actul atacat, obligă autoritatea contractantă să emită un act sau poate dispune orice altă măsură necesară pentru remedierea actelor ce afectează procedura de atribuire; cu privire la aceste aspecte Consiliul poate să dispună și din oficiu;

— respinge contestația ca fiind nefondată, tardivă, lipsită de interes, lipsită de obiect, ca fiind introdusă de o persoană fără calitate sau neîmputernicită să formuleze contestația, precum și pe orice altă excepție de procedură sau de fond;

— dispune continuarea sau anularea procedurii de achiziție publică;

— ia act de renunțarea la soluționarea contestației de către contestator;

— obligă partea în culpă la plata cheltuielilor efectuate în cursul soluționării contestației, la cererea părții interesate.

4. Analizând dispozițiile art. 278¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, Curtea constată că, respingând contestația, Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor nu are competența legală de a dispune prin decizie cu privire la garanția de participare constituită în favoarea autorității contractante. Prin urmare, actul de dispoziție cu privire la sumele cote-părți din garanția de participare nu poate fi calificat drept un act al autorității administrativ-jurisdicționale.

Reținerea sumelor prevăzute de ordonanța de urgență de către autoritatea contractantă operează de drept, în temeiul art. 278¹ alin. (1), ca urmare a pronunțării de către Consiliu a deciziei de respingere a contestației ca nefondată.

În cazul în care respingerea contestației se întemeiază pe motivele că aceasta a fost tardiv introdusă, lipsită de interes, lipsită de obiect, introdusă de o persoană fără calitate sau neîmputernicită să formuleze contestația, precum și pe orice altă excepție de procedură sau de fond, autoritatea contractantă nu poate reține suma.

Reținerea sumelor prevăzute de ordonanță de către autoritatea contractantă operează indiferent de poziția subiectivă a contestatorului în exercitarea dreptului de a formula contestația împotriva actului administrativ. Așa cum se arată în preambul, ordonanța de urgență instituie o veritabilă sancțiune aplicabilă persoanei care atacă în contencios administrativ-jurisdicțional actul autorității contractante care a determinat sau riscă să determine producerea unui prejudiciu. Exercitarea dreptului material la acțiune se circumscrie astfel în sfera „comportamentului necorespunzător” prevăzut de art. 43¹ din ordonanță.

Reținerea sumelor nu este condiționată de producerea unui prejudiciu autorității contractante. O posibilă cauză a producerii prejudiciului ar fi fost suspendarea procedurii de atribuire odată cu introducerea contestației în fața Consiliului, fapt ce ar fi determinat tergiversarea procedurii, cu implicații asupra gradului de cheltuire a fondurilor publice alocate. Or, măsura suspendării poate fi dispusă, așa cum s-a arătat mai sus, în condiții restrictive, după evaluarea consecințelor acestei măsuri asupra tuturor categoriilor de interese ce ar putea fi lezate, inclusiv asupra interesului public [art. 275¹ alin. (2)].

Mai mult, în condițiile în care, respingând contestația, Consiliul poate obliga contestatorul în culpă la plata cheltuielilor efectuate în cursul soluționării contestației, la cererea autorității contractante [art. 278 alin. (8)], apare cu evidență că aceste cheltuieli nu mai pot constitui obiectul unui prejudiciu pe care autoritatea să și-l acopere prin reținerea sumelor din garanția de participare la procedura de atribuire.

Sub aceste aspecte, reținerea sumelor menționate nu poate fi calificată drept cautiune, funcția acestei instituții juridice, fiind, pe lângă aceea de a constitui o garanție a seriozității petentului, și cea de sursă de despăgubire a persoanei prejudiciate. Mai mult, consemnarea sumei stabilite drept cautiune se face într-un cont distinct la dispoziția instanței, iar nu la dispoziția părții susceptibil a fi prejudiciate, așa cum prevede art. 278¹ din ordonanța criticată. Instanța va dispune cu privire la despăgubirea persoanei prejudiciate; în caz contrar cautiunea se restituie celui ce a consemnat-o, prin aceeași hotărâre prin care se respinge cererea de despăgubiri.

Prin urmare, analizând dispozițiile care reglementează procedura soluționării contestațiilor în fața Consiliului Național pentru Soluționarea Contestațiilor, Curtea constată că nu există nicio normă care să ateste existența vreunei taxe sau cautiuni care să se facă venit la bugetul de stat sau la bugetul autorității administrativ-jurisdicționale. Curtea reține că gratuitatea consacrată de norma constituțională cuprinsă în art. 21 alin. (4) vizează lipsa oricărei contraprestații pecuniare din partea persoanei care, alegând calea contenciosului administrativ-jurisdicțional, beneficiază de serviciul prestat de autoritatea administrativ-jurisdicțională. Or, sub acest aspect, dispozițiile ordonanței criticate respectă cerința constituțională referitoare la caracterul neoneror al procedurii administrativ-jurisdicționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială Vel Pitar — S.A. din Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 9.805/86/2010 al Tribunalului Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, excepție ridicată de Societatea Comercială Vel Pitar — S.A. din Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 9.805/86/2010 al Tribunalului Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal, de Societatea Comercială Antrepriza de Lucrări Drumuri și Poduri — S.A. din Iași în Dosarul nr. 9.197/99/2010 al Tribunalului Iași — Secția comercială și contencios administrativ și de Societatea Comercială Gironap Prod — S.A. din Onești în Dosarul nr. 11/32/2011 al Curții de Apel Bacău — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREANMagistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII

ORDIN**privind aprobarea certificării ca aeroport internațional
a Aeroportului Transilvania Târgu Mureș**

Având în vedere Raportul nr. 12.798 din 6 aprilie 2012 privind îndeplinirea condițiilor de certificare ca aeroport internațional a Aeroportului Transilvania Târgu Mureș, întocmit de comisia de evaluare numită prin Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 595/2011*),

în temeiul art. 1 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 791/2009 privind condițiile pentru certificarea aeroporturilor civile internaționale sau deschise traficului aerian internațional, precum și al art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 76/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor și infrastructurii emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă certificarea ca aeroport internațional a Aeroportului Transilvania Târgu Mureș.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Alexandru NazareBucurești, 4 mai 2012.
Nr. 360.

*) Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 595/2011 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII, TINERETULUI ȘI SPORTULUI

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.925/2010 privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Liceul Teoretic „Muntele de Foc” din localitatea Câmpenița

Având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 1.258/2005 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar (ARACIP), cu modificările ulterioare,

luând în considerare dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 22/2007 pentru aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație,

având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 21/2007 privind aprobarea Standardelor de autorizare de funcționare provizorie a unităților de învățământ preuniversitar, precum și a Standardelor de acreditare și de evaluare periodică a unităților de învățământ preuniversitar,

ținând cont de Adresa Asociației „Educație pentru o viață sănătoasă” nr. 2.327 din 15 martie 2012, înregistrată la ARACIP cu nr. 1.375 din 4 aprilie 2012,

luând în considerare Decizia Adunării generale a Asociației „Educație pentru o viață sănătoasă”, întrunită la data de 7 decembrie 2011,

având în vedere prevederile Hotărârii Consiliului Local Ceuășu de Câmpie nr. 13 din 29 martie 2012,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 536/2011 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului emite prezentul ordin.

Art. I. — Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.925/2010 privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Liceul Teoretic „Muntele de Foc” din localitatea Câmpenița, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 41 din 17 ianuarie 2011, se modifică după cum urmează:

— în tot cuprinsul ordinului, denumirea unității de învățământ preuniversitar particular se modifică din „Liceul Teoretic «Muntele de Foc» din localitatea Câmpenița”, în „Liceul Teoretic «Dr. Lind» din localitatea Câmpenița”.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului,
Cătălin Ovidiu Baba

București, 24 aprilie 2012.
Nr. 3.779.

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CIRCULARĂ**privind punerea în circulație, în scop numismatic, a unei monede din argint dedicate aniversării a 100 de ani de la nașterea lui Sergiu Celibidache**

Art. 1. — În conformitate cu prevederile Legii nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, Banca Națională a României va pune în circulație, în scop numismatic, începând cu data de 9 mai 2012, o monedă din argint dedicată aniversării a 100 de ani de la nașterea lui Sergiu Celibidache.

Art. 2. — Caracteristicile monedei din argint sunt următoarele:

Valoare nominală	10 lei
Metal	argint
Titlu	999‰
Formă	rotundă
Diametru	37 mm
Greutate	31,103 g
Calitate	proof
Cant	zimțat

Aversul prezintă o compoziție sugerând arta dirijorală; stema României, valoarea nominală „10 LEI”, anul de emisiune „2012” și inscripția în arc de cerc „ROMANIA”.

Reversul prezintă portretul dirijorului Sergiu Celibidache, anii între care a trăit „1912—1996” și inscripția în arc de cerc „SERGIU CELIBIDACHE”.

Art. 3. — Monedele din argint, ambalate în capsule de metacrilat transparent, vor fi însoțite de broșuri de prezentare a emisiunii numismatice, redactate în limbile română, engleză și franceză. Broșurile includ certificatul de autenticitate, pe care se găsesc semnăturile guvernatorului Băncii Naționale a României și casierului central.

Art. 4. — Monedele din argint dedicate aniversării a 100 de ani de la nașterea lui Sergiu Celibidache au putere circulatorie pe teritoriul României.

Art. 5. — Punerea în circulație, în scop numismatic, a acestor monede din argint se realizează prin sucursalele regionale București, Cluj, Iași și Timiș ale Băncii Naționale a României.

Președintele Consiliului de Administrație al Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 2 mai 2012.
Nr. 16.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	435	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.800	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 596801